



## Arrest

nr. 170 118 van 20 juni 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2016 en 24 februari 2016 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 2 september 2013, gelet op haar tewerkstelling in het Rijk, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Tweede verzoekende partij diende op 2 september 2013, in functie van eerste verzoekende partij met wie zij een duurzame en stabiele relatie heeft, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd evenzeer ingewilligd.

1.3. Na te hebben vastgesteld dat eerste verzoekende partij gedurende verscheidene maanden werd gesteund door het OCMW nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 23 februari 2016 ten aanzien van eerste verzoekende partij de

beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 11 maart 2016 aan eerste verzoekende partij ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:*

*Naam:[Z.D.] [...]*

*Nationaliteit :Slovakije [...]*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

#### *Reden van de beslissing*

*Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer op 02.09.2013 en verkreeg de bijlage 8 op 14.02.2014 en de E-kaart op 05.03.2014. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Dienst Vreemdelingenzaken wordt sinds 06.01.2015 regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.*

*Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 03.11.2015 een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 18.11.2015 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een uitnodiging van Dr. [V.O.] (algemene heelkunde-PAO gerechtelijk expert) voor de eerste medische deskundigenzitting, een brief van een Dr. [K.H.] (digestieve oncologie) inzake de medische toestand van betrokkene en een OCMW-attest.*

*Uit nazicht van het dossier en navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene sinds 2010 een aantal periodes regelmatig aan het werk is geweest in België. Betrokkene is echter sinds 14.09.2015 niet meer aan het werk. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980) echter niet behouden worden.*

*Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar ononderbroken gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene heeft sinds 2010 regelmatig gewerkt tot 11.08.2014 maar niet ononderbroken. Sinds 01.07.2015 is hij gemeld voor de firma M-Hilal Group sprl maar er werden door deze werkgever geen tewerkstellingsuren (dmfa) doorgegeven aan de RSZ. Betrokkene blijkt dus niet effectief legaal aan het werk te zijn bij deze firma. De firma blijkt ook sinds 02.11.2015 in faillissement te zijn. Betrokkene heeft in september 2015 ook nog een week en één dag gewerkt bij [D.R.]. Gezien het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd en betrokkene nooit effectief legaal aan het werk was bij M-Hilal Group sprl, dienen we betrokkene al vanaf 11.08.2014 als werkzoekende te beschouwen. Hij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende.*

*Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.*

*Bij deze beslissing werd eveneens rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 2 bis §1, 2° en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legt twee brieven van artsen voor. De ene brief is een uitnodiging voor een eerste medische deskundigenzitting maar in welk kader deze zitting plaatsvindt, blijkt niet uit het dossier. De andere brief is een overzicht van de medische historie van betrokkene. Nergens uit deze brieven blijkt echter dat betrokkene werkonbekwaam zou zijn of dat de medische situatie van betrokkene in die mate ernstig is dat dit een belemmering vormt of een dermate ernstig belang vertegenwoordigt waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat, waar hij aan de*

*verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.*

*Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."*

De beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 februari 2016 ten aanzien van tweede verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 11 maart 2013 aan tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:*

*Naam: [H.R.]*

*Nationaliteit :Slovakije*

*[...]*

*+ kinderen: [Z.L.] [...]*

*[Z.R.] [...]*

*[Z.P.] [...]*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

#### *Reden van de beslissing*

*Betrokkenen verkregen het verblijfsrecht in functie van de partner en vader, dhr. [Z.D.] [...] de partner en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en hij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.*

*Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de partner, [H.R.] en de kinderen, [Z.R.], [Z.P.] en [R.L.] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.*

*Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw, eventueel zelf aan de voorwaarden van art. 40, §4 zou beantwoorden om in eigen hoofde het verblijfsrecht te kunnen behouden.*

*Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij aan de betrokkenen werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 ter - wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.*

*Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkenen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als partner in duurzame relatie en bloedverwanten in neergaande lijn en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."*

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan tweede verzoekende partij vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en 42bis, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

*“Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:*

*Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:*

*Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:*

*2° Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt.*

*...*

*De in het eerste lid 2 en 3 °, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.*

*De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2° te vervullen.*

*Artikel 42 bis par 1 stelt:*

*Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 par. 4 en in de artikel 40 bis par. 4 tweede lid bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40 par. 4 eerste lid 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vorm voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van het verblijfsrecht is voldaan.*

*Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:*

*In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.*

*Verzoeker stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 Vw slechte de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoekers eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.*

*Bovendien kunnen verzoekers er dienstig naar toe verwijzen gezien artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn geen discretie mogelijk maakt.*

*Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.*

*Verzoekers stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoekers stellen vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.*

*Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoekers stellen vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.*

*Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoekers vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Bovendien blijkt dat eerste verzoeker sedert 2007 al 3 maal werd gecontroleerd.*

*Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.*

*Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht[s]:*

- in specifieke gevallen*
- niet stelselmatig*

*kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiveren waarom zij in huidige geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.*

*Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verificatie aantoont waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.*

*Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij op 29 augustus 2013 en op 9 oktober 2013 een verificatie uitvoert.*

*Artikel 42 bis par. 1 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2de. Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 bis par. 1 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.*

*Artikel 14 par. 2 2de voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren 'waarom' zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidige 'specifiek' geval.*

*Verzoekers kunnen aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan hun zaak is dat er werd overgegaan tot verificatie.*

*Er wordt in de bestreden enkel en alleen als volgt gemotiveerd: Overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 Vw kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 3 november 2015 een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaan[...].smiddelen.*

*Dit is geen antwoord op waarom er een controle wordt uitgevoerd en wat er specifiek is.*

*Dit is de toepassing van artikel 42 bis die zoals gezegd buiten beschouwing dient gelaten te worden gezien artikel 14 par. 2 2de richtlijn expliciet stelt: specifieke situatie. Hierover dient er gemotiveerd worden. Enkel stellen dat er wordt gecontroleerd en 'vandaar' dat er een brief werd verstuurd ... neen ... Dit is onvoldoende. Artikel 42 bis par. 1 in fine is strenger dan de richtlijn en voert als het ware een voorwaarde in dat de minister in alle gevallen kan controleren. De richtlijn heeft dit nu willen voorkomen door expliciet in artikel 14 neer te schrijven specifieke gevallen.*

*Verzoekers herhalen waarom is hun geval nu zo specifiek? Verzoeker vinden op deze vraag geen antwoord in de motivering van de beslissing.*

*Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.*

*Door onvoldoende te motivering en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.”*

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers uiteengezet dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van eerste verzoekende partij omdat zij niet langer is tewerkgesteld in België, zij niet op een andere grond een verder verblijfsrecht kan laten gelden en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij zou hebben nagelaten om te motiveren waarom zij van oordeel was dat een verificatie van de situatie van eerste verzoekende partij zich opdrong feitelijke grondslag mist. Verwerende partij heeft immers gemotiveerd dat zij tot een onderzoek overging nadat zij ingelicht werd van het feit dat eerste verzoekende partij financiële steun ontvangt van het OCMW.

Ten overvloede moet nog worden gesteld dat de formele motiveringsplicht ook niet impliceert dat een bestuur zou verplicht zijn om steeds uiteen te zetten waarom het gebruik maakt van een door de wetgever toegekende bevoegdheid.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG kan het volstaan te duiden dat deze bepaling voorziet dat in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of een burger van de Unie wel voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden dit kan worden geverifieerd. In voorliggende zaak kon verwerende partij, gelet op het feit dat eerste verzoekende partij ten laste was van het OCMW, een “redelijke twijfel” hebben over de vraag of eerste verzoekende partij nog een recht op verblijf van meer dan drie maanden kon laten gelden en vermocht zij dus in dit specifieke geval een verificatie van de situatie van eerste verzoekende partij door te voeren.

Door erop te wijzen dat zij van oordeel zijn dat de wetgever artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG niet voldoende nauwkeurig heeft omgezet tonen verzoekende partijen evenmin aan dat verwerende partij een handeling stelde die een schending inhoudt van voormelde bepaling.

3.1.2.3. Verzoekende partijen tonen door toe te lichten dat zij van oordeel zijn dat artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bepalingen van artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG niet correct weergeeft en dat deze wetsbepaling dus buiten beschouwing moet worden gelaten ook niet aan dat verwerende partij voormelde wetsbepaling heeft geschonden of dat er redenen zijn om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2.4. Verzoekende partijen laten verder na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel zijn dat de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en 42bis, § 2 van de Vreemdelingen-

wet werden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

3.1.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij eerste verzoekende partij in de mogelijkheid heeft gesteld om nadere duiding te geven bij haar situatie en haar de kans gaf om de stukken die zij als dienstig beschouwde over te maken. Er blijkt tevens dat verwerende partij de aangebrachte overtuigingsstukken bij haar onderzoek heeft betrokken en dat zij op basis van correcte feiten tot haar besluit is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hun betoog luidt als volgt:

*“De bestreden beslissing alludeert tevens op het feit dat verzoekers een leefloon ontvangen.*

*Derhalve bezitten zij echter wel over voldoende middelen. Conform artikel 40 par. 4 2° Vw hebben verzoekers voldoende middelen om in hun bestaan in België te voorzien.*

*Verzoekers stellen echter vast dat verwerende partij niet motiveert dat zij daardoor een onredelijke belasting zouden zijn voor het bijstands[s]telsel zodat dit in casu niet aan de orde is.*

*De Raad kan deze motivering dan ook niet toevoegen aan de bestreden beslissing.*

*Derhalve staat het als een paal boven water dat verzoekers over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Zij beschikt echter maandelijks over een bedrag van gelijk aan het leefloon.*

*De beslissing is dan ook helemaal niet gemotiveerd conform artikel 40 par. 4 2° Vw. Een motivering als: Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaard[...]. Je zoals opgenomen in artikel 40 par 4, eerste lid, 2° Vw.*

*Bovendien motiveert verwerende partij echter niet wat zij verstaat onder een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandsstelsel. Misschien dient zich de vraag gesteld te worden dat het voor de Belgische schatkist misschien goedkoper uitkomt om verzoeker een uitkering toe te kennen van het OCMW dan hem tewerk te stellen in bijvoorbeeld de dienstencheques.*

*Deze dienstenche[qu]es worden gesubsidieerd, kunnen aftrokken worden door de gebruikers van het belastbaar inkomen waardoor de schatkist belasting[...]. gelden minder kan innen.*

*Verzoeker maakt gebruik om naar zijn werkplaatsen te gaan van het openbaar vervoer. Dit openbaar vervoer wordt eveneens gesubsidieerd. Daarboven op komen dan nog externe kosten zoals vervuiling, slijtage van de openbare ruimte,... zodat het niet uitgesloten is dat de tewerkstelling meer kost dan aan verzoeker en zijn echtgenote een leefloon te verschaffen.*

*De dienst vreemdelingenzaken motiveert niet terecht indien ze enkel en al[le]en stelt dat ze hun verblijfsrecht verliezen omdat ze een leefloon ontvangen. Ten eerst staat de term leefloon niet in artikel 42 bis Vw en ten tweede dient verwerende partij om te onderzoeken of zij een last zijn voor het*

*zogenaamde bijstands[s]telsel alle kosten in aanmerking nemen. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen. Zodoende heeft ze nagelaten hieromtrent te motiveren. Er is aldus een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering.”*

3.2.2.1. In zoverre verzoekende partijen opnieuw de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en moet worden geduïd dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, na te hebben uiteengezet dat eerste verzoekende partij geen inkomen uit een tewerkstelling heeft, uitdrukkelijk heeft gesteld dat aangezien eerste verzoekende partij reeds een aantal maanden een leefloon ontvangt zij niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat zij *“daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.”* De stelling van verzoekende partijen dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd dat eerste verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk mist derhalve feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partijen nog stellen dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd wat zij verstaat onder een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandsstelsel merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet inhoudt dat verwerende partij elk begrip dat zij hanteert gedetailleerd dient uiteen te zetten. Daarnaast moet worden geduïd dat verwerende partij heeft aangegeven dat zij vaststelde dat eerste verzoekende partij sedert verscheidene maanden werkloos is en dus bij gebrek aan enige economische activiteit een beroep dient te doen op steun van het OCMW, zodat verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de motivering van de eerste bestreden beslissing – waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij reeds gedurende lange tijd een beroep doet op steun van het OCMW – hen niet toelaat te begrijpen waarom eerste verzoekende partij als een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk wordt beschouwd.

De filosofische beschouwingen van verzoekende partijen doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

3.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat deze bepaling voorziet dat een burger van de Unie die *“voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”* een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat eerste verzoekende partij een beroep dient te doen op het OCMW wat impliceert dat zij voor zichzelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat zij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat zij *“conform artikel 40 par. 4 2° Vw [...] voldoende middelen [hebben] om in hun bestaan in België te voorzien”*.

Verzoekende partijen tonen met hun toelichting niet aan dat verwerende partij de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.2.3. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie *“indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”*

In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het neergelegde administratief dossier. Een schending van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel, dat betrekking heeft op de derde bestreden beslissing, de schending aan van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij stellen het volgende:

*“Uit de motivering blijkt dat de beslissing van tweede verzoekster een gevolg is van de beëindiging van het verblijfsrecht eerste verzoeker. De motivering luidt Betrokkenen verk[r]egen [...] het verblijfsrecht in functie van de partner en vader, Dhr [Z.D.]. De partner en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 Vw.*

*Indien de beslissing met betrekking tot eerste wordt vernietigd dient uiteraard gevolg die hieraan wordt gehecht zijnde de beslissing voor tweede verzoeker eveneens te worden vernietigd. Dit volgens het juridisch principe de bijzaak volgt de hoofdzaak.*

*Bij vernietiging van de beslissing van eerste verzoeker dient eveneens de beslissing ten aanzien van tweede verzoeker te worden vernietigd.*

*Inderdaad want artikel 42 ter par. 1 1° stelt dat er enkel en alleen een einde gesteld kan worden aan de familieleden die een burger van de Unie zijn (en dit is tweede verzoekster) enkel in het geval 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of ver[v]oegd hebben.*

*Uit punt A blijkt dat de beslissing ten aanzien [van] de vervoegde partner een onwettige beslissing is die wordt vernietigd door de Raad. Derhalve is de motivering van de bijlage 21 van tweede verzoekster volledig gebaseerd op de motieven vervat in de beslissing van eerste verzoeker.*

*Door de nietigverklaring van de bijlage 21 van eerste verzoeker vervalt het motief van de tweede beslissing van tweede verzoekster. Het motief is niet meer deugdelijk gezien het feitelijk bestaan waarop de beslissing van tweede verzoekster is gebaseerd niet meer steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen zodat het dan ook niet meer in recht kan worden gebruikt.*

*Artikel 42 ter par. 11° Vw kan aldus geen toepassing vinden.”*

3.3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekende partijen in gebreke blijven om aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast en dat de door hen vooropgestelde hypothese – met name dat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd – zich niet voordoet.

3.2.2.2. Daarnaast kan de Raad enkel vaststellen dat het motief dat aan de basis ligt van de derde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden vastgesteld.

3.2.2.3. Het is voorts niet betwist dat tweede verzoekende partij tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten om eerste verzoekende partij te kunnen vervoegen of begeleiden en de Raad stelt vast dat verwerende partij op 23 februari 2016 een einde heeft gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van eerste verzoekende partij. Artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laat verwerende partij toe in een dergelijke situatie, binnen de vijf jaar na de erkenning van haar recht op verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, ook een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van tweede verzoekende partij. Een schending van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel, dat betrekking heeft op de tweede en op de vierde bestreden beslissing, voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Ter staving van hun standpunt geven zij de volgende toelichting:

*“Artikel 54 Vb stelt: Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van ... artikel 42 bis Vw, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van het model van bijlage 21 met zonodig bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Uit de punten A en B blijkt dat de minister op een onwettige wijze een einde heeft gesteld aan het verblijf van verzoekers door niet naleving van artikel 14 lid 2 richtlijn in samenlezing met artikel 42 bis Vw. Derhalve steunt het bevel niet meer op een deugdelijk motief. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte[...] ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.*

*Het motief bestaat door de vernietiging van het einde der verblijf niet meer zodat dit motief niet in rechte gebruikt kan worden. Derhalve kan artikel 54 Vb zijnde de bijlage 21 met bevel geen toepassing vinden. Dit geldt zowel voor eerste als tweede verzoekster.”*

3.4.2.1. Opnieuw dient te worden aangegeven dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de eerste en de derde bestreden beslissing door enige onwettigheid zijn aangetast. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat de tweede en de vierde bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat de eerste en de tweede bestreden beslissing niet rechtsgeldig zijn genomen.

3.4.2.2. De Raad merkt verder op dat verzoekende partijen door onterecht te betogen dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste en de derde bestreden beslissing niet deugdelijk zijn niet aantonen dat verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de derde en de vierde bestreden beslissing.

3.4.2.3. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat verwerende partij indien zij een beslissing neemt om een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie en zij zo nodig overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zij voor de kennisgeving van deze beslissingen gebruik maakt van *“het model van bijlage 21”*. Verwerende partij heeft deze regel gerespecteerd, zodat niet kan worden besloten dat voormelde reglementaire bepaling werd geschonden.

Ten overvloede moet nog worden toegelicht dat artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een bepaling is die de wijze van kennisgeving van bepaalde beslissingen regelt en dat het feit dat deze bepaling zou zijn miskend – quod non in casu – bijgevolg hoe dan ook niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissingen zelf door enig gebrek zijn aangetast.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK